Estrelles convergents

Vila i Puigdemont, la nit electoral el novembre del 2012. Foto: J.RIBOT / ICONNA.

El conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila, en el punt de mira de certs sectors de Convergència. Sorprèn l'enunciat, certament. Però els fets ho indiquen. I més quan, des de Girona, s'ha tingut por que, fins i tot, no s'estigués davant d'una operació per erosionar la seva imatge, ara que ja és al govern. Els orígens: la conselleria, per Santi Vila, o el que és el mateix, per Girona, va ser una conquesta. Oriol Pujol, quan encara no havia passat el cas de la ITV, el tenia vetat; es veu que Vila no era sant de la seva devoció i va costar que Artur Mas el nomenés. Es va aconseguir. Un èxit per al partit, per l'esforç de la campanya electoral i, consegüentment, pels resultats. Vila, és clar, també s'hi posava bé, tot s'ha de dir. És un polític molt personalista, com ho ha demostrat a l'alcaldia de Figueres –i si no, que li ho diguin a Marta Felip i el que ha d'anar arreglant– i, és clar, molt fet a la seva. Ara la tensió pot haver baixat perquè els successors d'Oriol Pujol a la secretaria general del partit i de portaveu del grup parlamentari no estan per la feina, segons diuen. Vila, de fet, no deixa de ser un humanista expeditiu, que té criteri, el diu, i això a palau es veu que inquieta, d'aquí pot venir el perquè de tot plegat. Però al marge de fílies i fòbies, Vila és una peça de què Convergència pot fer i fa bandera des de Girona, demarcació on el partit va aguantar amb dignitat la davallada de les eleccions al Parlament.

És un fet que la política convergent ha posat sobre la taula dues estrelles que configuren, diríem, el seu univers més immediat: Carles Puigdemont, alcalde de Girona, responsable de conquerir la preuada i fins llavors inviolable alcaldia –on molt de mèrit també el té el cansament del projecte de Nadal– i l'executiu exalcalde de Figueres i flamant i únic, doncs, conseller gironí –Irene Rigau no compta perquè es presenta per Barcelona–. I, a més, seguint la tradició del tripartit té responsabilitats a Territori i Sostenibilitat, com va tenir el mateix Artur Mas el 1995... i mireu on ha arribat. I el paper de Puigdemont? En reserva, tot i que el diputat al Parlament, l'alcalde, a banda de les seves aspiracions ha de consolidar Girona; una ciutat a la recerca d'un model –un exemple és el dels horaris de les terrasses– i que necessita oferir resultats, i potser per això s'explica l'aposta pel milionari nou aparador que gira al voltant del llegat Santos Torroella.

I en aquest context, lògicament, també es comencen a moure altres estrelles, entre emergents i veteranes, si bé potser menors, però no per això gens menyspreables. Uns moviments potser massa tel·lúrics per rebre titulars, però que cal anar seguint. I a la Diputació de Girona, imponent estructura, tradicional mercat de canvi polític de cromos, ja comença a no ser aliena a tot això. Amortitzada la presidència d'Unió, en mans de Joan Giraut, que té el manament de representar amb calma i tranquil·litat el que queda de mandat, el carmel de la cadira és allà. Ho manifesta Marta Felip, alcaldessa de Figueres: la primera dona a presidir-la, una fita. Tampoc cal deixar de banda els moviments de l'alcalde d'Olot, Josep Maria Corominas, i el que s'hi va quedar a les portes, el vicepresident primer, i encara home fort de l'estructura Convergent a la Diputació, Miquel Noguer. Doncs això, estrelles totes.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-12-2013 Pàgina 10

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/701506-estrelles-convergents.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesPol%C3%ADtica&utm_source=rss&utm_medium=mesPol%C3%ADtica&utm_campaign=rss